

Életem első tájfutó élménye a Vértesben

2012-ben kezdtem sportolói életem, amikor a Tabáni Spartacus labdarúgó szakosztályába jelentkeztem. 6 évet fociztam a Tabán kiváló csapatában, azonban tavaly egyre többet kezdtem foglalkoztam tanulmányaimmal és közösségi munkámmal. Megválasztottak a Közép-Budai tankerület (ebbe beletartozik az I. kerület is) diáktanácsának vezetőjének, és döntésem az országos innovációs versenyben. Ezzel egyre több feladatom lett, és nehezemre esett, hogy a heti 5 edzésből csak néhányra tudtam eljönni. Emiatt idén januárban végleg eldöntöttem, hogy más lehetőségek iránt kutatok. Fizikatanárom ajánlotta nekem a tájfutást, mivel azt gondolta, tetszene nekem. Korábról jól ismertem a Tabáni Spartacus tájfutó szakosztályt, hiszen hallottam, hogy nemrég innen vált ki a labdarúgó szakosztály, amely jelenleg Budai Futballklub néven külön szervezetként folytatja működését. Egy gyors telefonos egyeztetés után elmentem életem első tájfutó edzésére. Az egyesületben mindenki nagyon kedves és befogadó volt, így nagyon élveztem.

Elkezdtem hétvégeként eljárni a terepes térképes edzésekre, ahol kezdetben kíséreltem teljesítenem a pályákat. Nagyon tetszett a tájékozódás része, és a mentoraimnak hála, gyorsan tanultam.

Két hónappal később eljött az egyesület saját rendezésű versenye, a Tavaszi Spartacus Kupa tájfutóverseny. A háromnapos rendezvény a Vértesben, Szár mellett zajlott. Ez azt jelentette, hogy háromnapos versenyzés összetett eredménye alapján díjazták a versenyzőket. Én a többiek tanácsára az ifjú kezdő csoportban, az M15-18C-s kategóriában indultam. Az első napon rozsdáson indultam, de gyorsan összeszedtem magam, és nagy sebességgel teljesítettem a pályát. Így sikerült valahogy 7 másodperccel a leggyorsabbnak lenni. Szombaton, a második versenynapon másodikként rajtoltam (2 percenként volt a rajt), és az addigi két hónap áldozatos munkájának köszönhetően, felfelé a völgyben utolértem az előttem indulót, aki a korábbi napon második lett. Két pontot együtt fogtunk, majd még elindult az utakon, én gondoltam levágom az utat és irányban indultam. A következő ponthoz érve már nem láttam vetélytársamat, de még nem tudhattam, ki ért oda a gyorsabban. A pálya további szakaszát teljesítve, befutottam a célba, ahol megtudtam, hogy én vagyok a nap első befutója.

Ahogy kiderült, a levágásnak köszönhetően még két és fél percet sikerült nyernem. A harmadik nap, vasárnap vadászrajt volt, amely azt jelenti, hogy abban a sorrendben, és olyan időközönként indulnak a versenyzők, mint ahogyan azt az előző két napon elért összeredmény mutatja. Így én indultam elsőnek, öt és fél perccel utánam pedig a második helyezett. Induláskor picit bepánikoltam, és nehezen találtam az első pontot. Végre öt perc után megtaláltam, és mehettem a másodikra. Ezzel sikeresen elveszítettem minden előnyömet, úgyhogy szaladtam bokron, tüskésen, mindenén át, irányban a következő pontokra. Végül a mögöttem lévő is bakizott, így összesen kilenc perccel értem elsőként a célba.

A harmadik nap befutója

Fejlesztett futásomnak köszönhet en visszahoztam lemaradásom, és a vasárnapi fordulót tekintve is én lettem a leggyorsabb, igaz, csak három másodperccel. A versenyt röviden követte az éremátadó, ahol életem els tájfutó versenyén aranyérmet kaptam.

A dobogón

Hutter Róbert
(fénykép: Gyalog László)